

П О В Ъ С Т Ъ.
за
Благоразумното момче.

*Който отъ младостъ занаятъ научва,
Тойъ всѣко нѣщо лесно получва.*

Въ мала Азія (у Анадоля), не далеко отъ древній градъ Троя, живѣялъ единъ старецъ, който са зъвеше Филаргиръ; той ималъ жена на име Фента, съ която тѣ родили едного сина и го нарекли Фронисисъ, кое значи благоразуміе.

Това дѣте като порастна майка му умрѣ, а то остана само съ баща си Филаргира, когото попитва веднѣжъ:—»Тате! азъ отъ сега нататѣкъ какъ щѣ да живѣя?»

—Както азъ живѣя, синко.

—Какъ тате?

—Както сѣ живѣли и нашитѣ стари, синко.

—А какъ сѣ живѣли нашитѣ стари?

—Работили, та са хранили.

—Негли (белкимъ) само съ хлѣбъ са живѣи? та и това животъ ли е?! О, горко, тате!... това е половина смъртъ, кога човѣкъ незнае никакво художество, или нѣкоя наука!!... азъ глѣдамъ, че нашитѣ кучета само съсъ хлѣбъ са хранятъ, но повече сѣ гладни, а не сити.

—Фронисисе! недѣи ма ядосва вechъ, но отвори ушитѣ си добрѣ, и слушай оногова, който та е родилъ, ако щешъ човѣкъ да бждешъ; защото ти добрѣ знаешъ, че азъ мога и да та прокълня.

—И азъ за това ти са моля, тате! най-първо да ма благословишь, и да ма настанишь въ добро, че ако та неслушамъ, тогава нетрѣбва да ма прокълнявашъ; азъ самъ щѣ са прокълвамъ, когато бждѣ отъ всѣкиго истикнѣтъ, и са мѣча, каквото Робинзона у